

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: a) S. S.
st. přísl. X
pobytem X

b) nezl. K. S.
st. přísl. X
pobytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2019, č. j. OAM-569/ZA-ZA11-HA08-2019,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žalobci n e m a j í p r á v o na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému s e n e p ř i z n á v á náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobci brojili proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2019, č. j. OAM-569/ZA-ZA11-HA08-2019 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 6. 2019 a zejm. obsah protokolu o pohovoru ze dne 26. 6. 2019. Žalobkyně a) uvedla, že je bez náboženského vyznání a je svobodná. Má dva syny, staršího Ch. S. (nar. X) a mladšího K. S. (nar. X), který je spolužadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Otec žalobce b) pochází z Číny a má trvalý pobyt v ČR, jejich syn K. (žalobce b) se narodil v ČR. Žalobkyně a) je v ČR od roku 2014, ale předtím tu pobývala již od roku 1996. Žalobkyně a) žádala o mezinárodní ochranu již v roce 2002, ale tato jí nebyla udělena. Její syn žalobce b) žádá nyní poprvé. V roce 2002 byla žádost žalobkyně a) o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta a žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2004, č.j. 55 Az 494/2003-37.
3. Žalobkyně a) popsala v pohovoru svou pobytovou historii na území ČR, kde pobývala v režimu zákona o pobytu cizinců, ale nebyl jí udělen trvalý pobyt. Naposledy pobývala na území ČR do roku 2015 v režimu dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny. Naposledy jí byl udělen výjezdní příkaz, protože se rozhodla podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Do Mongolska se nechce vrátit proto, že tam nemá kde bydlet, neboť většinu svého života žila v České republice. Její současný přítel a otec jejího mladšího syna (žalobce b) prodělal mrtvici a ona o něho nyní pečuje. Nyní nepracuje a doprovází přítele k lékařům. V Mongolsku ani v Číně by však nemohli žít, neboť její přítel by nechtěl jet do Mongolska ze zdravotních důvodů a ona zase nemůže do Číny, protože její přítel je tam oficiálně ženatý. Žalobkyně a) má v Mongolsku rodiče a dva sourozence, v ČR žijí další dvě sestry žalobkyně a) a v Belgii ještě jedna sestra.
4. Žalovaný vyhodnotil žádost žalobkyně a) jako druhou v pořadí, jejímž důvodem je snaha o legalizaci pobytu obou žalobců. Žalovaný vycházel při hodnocení žádosti z podkladů shromážděných ve správním spisu, a to včetně Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi (březen 2019) a Hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu (březen 2019). Dále uvedl, že podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu ve spojení s vyhláškou č. 328/2015 Sb. považuje Česká republika Mongolsko za tzv. bezpečnou zemi původu.
5. Žalovaný dále vyložil, že v Mongolsku podle uvedených zpráv nedochází k pronásledování, mučení či nelidskému zacházení nebo trestům a k jeho občané nebo osoby bez státního občanství ho neopouštějí z důvodů uvedených v ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu. Mongolsko rovněž dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a svobodách. Dále žalovaný podrobněji citoval Informaci OAMP –

Bezpečnostní a politická situace v zemi (březen 2019) a Hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu (březen 2019).

6. Jelikož hlavním důvodem žádosti obou žalobců o udělení mezinárodní ochrany je jejich snaha setrvat na českém území, tedy legalizovat pobyt v ČR, žalovaný poukázal na ustálenou judikaturu správních soudů o tom, že řízení o udělení mezinárodní ochrany není prostředkem k legalizaci pobytu. Žalobci by tedy měli řešit svou pobytovou situaci jinou zákonnou cestou. Zároveň žalobci nepodali svou žádost bezprostředně poté, co vstoupili do ČR. Naopak, stalo se tak až po dlouhé době strávené v ČR. Pokud žalobkyně a) a její syn hodlají i nadále pobývat na území ČR, budou muset využít prostředky zákon o pobytu cizinců.
7. K onemocnění přítele žalobkyně a), který je otcem žalobce b), žalovaný uvedl, že jde o komplikaci, nicméně vzhledem k jejímu dlouhodobému pobytu na českém území žalovaný předpokládá, že tu žalobkyně a) má přátelské vazby, které může využít za účelem zřízení pobytového povolení v ČR. Zdravotní stav jejího přítele navíc není akutně život bezprostředně ohrožující, neboť jeho zdravotní potíže se táhnou již od roku 2009. Její přítel není upoután na lůžko ani nepotřebuje celodenní pomoc žalobkyně a).
8. Žalovaný dospěl k závěru, že ve věci obou žalobců lze Mongolsko považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Z uvedených důvodů žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou.

III. Žaloba

9. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobci uvedli, že domněnka, podle níž je určitá země označena jako bezpečná země původu, je vyvratitelná a je tedy potřeba v každém jednotlivém případě zkoumat, zda i ve vztahu k dotyčnému žadateli lze danou zemi považovat za bezpečnou. Žalobkyně a) má za to, že v jejím případě tomu tak není, a proto žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí pochybil, pokud jeho žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou.
10. Žalobkyně a) má za to, že žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil řádně skutkový stav věci. Zamítnutí žádosti proto nemá oporu ve správním spisu. Kromě toho je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
11. V napadeném rozhodnutí žalobce nepracoval téměř s žádnými informacemi o zemi původu žalobkyně a). Jako jediné podklady pro vydání rozhodnutí byly použity Informace OAMP Mongolsko, Hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu z března 2019. Z těchto zpráv žalovaný odkázal pouze na obecné informace nesouvisející s důvody žádosti o mezinárodní ochranu, které žalobkyně a) prezentovala.
12. Podle názoru žalobkyně a) v jejím případě existují zejm. důvody pro udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu a důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, a to zejm. v důsledku její péče o svého druhu, který má závažné zdravotní problémy. Napadené rozhodnutí rovněž nepřiměřeně zasahuje do soukromého a rodinného života, neboť starší syn žalobkyně a) pobývá v ČR, pročez je napadené rozhodnutí v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný poukázal zejm. na skutečnost, že v souladu s § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., v platném znění, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje Mongolsko za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žadatelka v průběhu správního řízení neprokázala, že ve vztahu k její osobě a v jejích případech nelze Mongolsko považovat za bezpečnou zemi původu, rozhodl správní orgán ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnul jako zjevně nedůvodnou.
14. Mezinárodní ochranu lze poskytnout těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování, nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování, anebo jsou vystaveni vážné újmě. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou tedy jednoznačně vymezeny zákonem o azylu. V průběhu správního řízení však bylo objasněno, že žalobkyně a) o udělení mezinárodní ochrany žádá proto, aby sobě i nezletilému synovi zajistila v České republice legální pobyt. Návrat do vlasti odmítá v souvislosti s neexistencí tamního zázemí. V České republice chce i nadále pečovat o své syny a partnera čínského původu, který je biologickým otcem druhého syna a má stejně jako první syn povolení k trvalému pobytu na území České republiky.
15. Žalovaný doplnil, že podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany nesupluje úpravu pobytového povolení podle zákona o pobytu cizinců a k legalizaci pobytu rozhodně určena není. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem zcela výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu z důvodů upravených v zákoně o azylu. K podpoře svého rozhodnutí žalovaný odkázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004, ve kterém se uvádí, že poskytnutí azylu jako specifického důvodu pro povolení pobytu na území České republiky nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný správní orgán se odkazuje na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
17. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).

19. Stran zjištění skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze **správního spisu** žalovaného. Z něho se podává, že v údajích k podané žádosti ze dne 26. 6. 2019 žalobkyně a) uvedla, že mluví mongolsky, její syn umí také česky a je bez vyznání. Žalobkyně a) je svobodná a má dvě děti: Ch. S. (Xti. V ČR pobývá dlouhodobě od roku 1996, kdy měla povolení k dlouhodobému pobytu. Naposledy přicestovala v červenci 2014. Její zdravotní stav je dobrý. Již dříve žádala o mezinárodní ochranu v roce 2002, která jí nebyla udělena, ale její syn žalobce b) nyní žádá poprvé.
20. V protokolu o pohovoru je uvedeno, že žalobkyně a) v ČR pracovala v obuvnické firmě ve Zlíně, a v roce 2002 si chtěla legalizovat pobyt žádostí o azyl, která jí byla zamítnuta. Po narození staršího syna si žalobkyně a) vyřídila pobyt za účelem sloučení rodiny a po sedmi letech žádala o trvalý pobyt, který jí byl zamítnut. Poté však obdržela výjezdní příkaz, a tak si podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Její současný přítel – otec žalobce b) – měl v minulosti zdravotní problémy, a tak se o něho stará. Dále se stará také o staršího syna. Do Mongolska by se nemohli s přítelem přestěhovat, neboť přítel pochází z Čínské lidové republiky a do Mongolska by nechtěl, navíc je v Číně oficiálně ženatý. V Mongolsku by neměla co dělat, a nemá tam kde bydlet. V ČR kromě přítele a dvou synů má také dvě sestry. Žalobkyně a) doložila rodné listy obou dětí a rozhodnutí ČSSZ o invalidním důchodu jejího přítele ze dne 15. 10. 2018, č.j. RN-520 630 381 – 315 – MSC. S žalobcem b) nebyl pohovor pro jeho nízký věk proveden. Při seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobkyně a) nenavrhovala žádné doplnění podkladů.
21. Žaloba **není důvodná**.
22. Krajský soud v první řadě uvádí, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a ve všech ohledech přezkoumatelné a je založeno na podkladech založených ve správním spisu. Skutkový stav věci jednoznačně vyplývá ze správního spisu. Žalobkyně a) ve svém příběhu netvrdí, že by byla jakkoliv pronásledována ze strany státního režimu v Mongolsku. Její přítomnost na území ČR byla od počátku motivována tím, že zde založila rodinu nejprve s prvním partnerem, s nímž měla staršího syna, a poté s jejím nynějším čínským přítelem, s nímž má mladšího syna K. (žalobce b) v této věci).
23. K aplikované právní úpravě lze uvést následující. Podle ustanovení § 2 bodu 16 vyhlášky č. 325/2018 Sb. platí, že Mongolsko je v ČR považováno za tzv. bezpečnou zemi původu. Tento pojem je definován v ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, podle něhož se bezpečnou zemí původu rozumí „*stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo §14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.*“
24. Postup označení určitého státu za bezpečnou zemi původu je v souladu s tzv. kvalifikační směrnici. Před zápisem na vyhlášený, platný a účinný seznam bezpečných

zemí původu musí kompetentní orgán shromáždit dostatečné informace o předmětné zemi (§ 23c zákona o azylu) a průběžně je aktualizovat (srov. čl. 37 procedurální směrnice). Přitom musí mimo jiné zohlednit pokyny a operační příručky a informace o zemích původu a činnosti, včetně metodiky Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu týkající se podávání zpráv obsahujících informace o zemi původu, uvedené v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 439/2010 ze dne 19. května 2010 o zřízení Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, jakož i příslušných pokynů Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky.

25. Jak uvádí tzv. procedurální směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepracované znění), rozhodujícím faktorem pro posouzení odůvodněnosti žádosti o mezinárodní ochranu je míra bezpečnosti žadatele v zemi jeho původu. Pokud lze třetí zemi pokládat za bezpečnou zemi původu, měly by mít členské státy možnost označit ji za bezpečnou a vycházet z domněnky, že je pro daného žadatele bezpečná, pokud žadatel neprokáže opak. Označení třetí země jako bezpečné země původu pro účely této směrnice nemůže být absolutní zárukou bezpečnosti státních příslušníků dané země. Hodnocení, z něhož toto označení vychází, může ze své podstaty vzít v úvahu pouze všeobecnou občanskou, právní a politickou situaci v dané zemi a to, zda jsou původci pronásledováni, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání v praxi postižitelní, jsou-li v této zemi shledáni odpovědnými. Proto je důležité, aby v případě, kdy žadatel prokáže, že v jeho konkrétní situaci existují oprávněné důvody nepokládat danou zemi za bezpečnou, nebylo označení této země jako bezpečné považováno v jeho případě za směrodatné (viz body 42 – 46 preambule tzv. procedurální směrnice).
26. Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu platí, že jako „*zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*“ Koncept tzv. bezpečné země původu je tedy v kontextu zákona o azylu použit jako určitý odklon ze standardního způsobu meritorního řešení věci, a to za pomoci konstrukce vyvratitelné domněnky nastolené ex lege.
27. K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující. Pokud žalobci zcela v obecné rovině namítali, že v jejich případě nebylo možno ohledně Mongolska vycházet z vyvratitelné domněnky, že jde o bezpečnou zemi původu, pak s tím krajský soud rozhodně nesouhlasí. Žalobci ve správním řízení ani v soudním řízení nepředložili žádnou indicii ve vztahu k poměrům v jejich zemi původu, jíž by zpochybnili premisu, že Mongolsko je bezpečnou zemí původu. Domněnka bezpečnosti Mongolska ve vztahu k žalobkyni a) a jejímu synovi žalobci b) tudíž nebyla vyvrácena.
28. Ohledně námitek proti podkladům pro posouzení poměrů v zemi původu krajský soud uvádí následující. Žalovaný vycházel z Informace OAMP Mongolsko, Hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu z března 2019, která je krajskému soudu známa i z jiných řízení o žádostech státních příslušníků Mongolska. Z této informace vyplývá, že mezinárodní ochrana je státním příslušníkům Mongolska udělována pouze

výjimečně ve zvlášť závažných humanitárních případech. Mongolsko poskytuje ochranu lidským právům na bázi Mezinárodního paktu o občanských a politických právech i Mezinárodního paktu o ekonomických, sociálních a kulturních právech a v neposlední řadě Úmluvy o právech dítěte.

29. Krajský soud považuje odůvodnění situace v zemi původu vzhledem k poměrům žalobců za zcela dostatečné a přezkoumatelné. V průběhu řízení bylo zcela jasně zjištěno, že důvody žalobkyně a) pro podání žádosti o mezinárodní ochranu spočívají zejm. v tom, že v této možnosti vidí možnost alternativy k pobytovému režimu upravenému zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, jehož možnosti žalobkyně a) po léta využívala a pobytové oprávnění na území ČR měla. Jakkoliv legalizace pobytu je přirozeným důsledkem získání mezinárodní ochrany, žádost o její udělení nemůže být zdůvodněna pouze tímto účelem.
30. Pokud se týká vyhodnocení podmínek pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, krajský soud uvádí následující. Ze zjištěného skutkového stavu vyplývá, že přítel žalobkyně a) je těžce nemocný, tudíž mu žalobkyně a) pomáhá v domácnosti. Zároveň se stará o své dva syny mongolské státní příslušnosti, přičemž jednomu je již sedmnáct let (věk blízký zletilosti) a druhému (tzn. žalobci b) je nyní deset let. Tyto skutečnosti žalobkyně a) dostatečně osvědčila rodnými listy svých dětí a také citovaným rozhodnutím ČSSZ o zamítnutí námitek proti nepřiznání invalidního důchodu jejímu čínskému příteli. V prvé řadě je třeba uvést, že žalovaný se těmito okolnostem dostatečně věnoval a hodnotil je ve vztahu k možnosti udělení humanitárního azylu se závěrem, že nejde o okolnosti zvláštního zřetele hodné. Krajský soud se s tímto hodnocením v zásadě ztotožňuje, i když nepopírá, že jde o okolnosti, které zjevně komplikují osobní situaci žalobkyně a) z hlediska jejího vycestování do země původu. Je však zřejmé, že intenzita těchto okolností není tak vysoká, aby dosáhla stupně mimořádnosti situací, v nichž náleží žalovanému úvaha o udělení humanitárního azylu.
31. Obdobně lze hodnotit závěry žalovaného o neudělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, podle něhož lze udělit doplňkovou ochranu tehdy, došlo-li by v případě jejího neudělení k porušení mezinárodních závazků ČR. Tento důvod pro udělení doplňkové ochrany má národní charakter (není předvídan v kvalifikační směrnici) a slouží pro mimořádné případy, kdy by představovalo navrácení žadatele o azyl konflikt s lidskoprávními standardy.
32. Krajský soud zde především poznamenává, že situace žalobkyně a) je nepochybně řešitelná prostředky zákona o pobytu cizinců, jakkoliv je k tomu zapotřebí návratu do vlasti. Vzhledem k tomu, že v Mongolsku žalobkyni žádná závažná újma nehrozí a její mladší syn je rovněž občanem Mongolska, nejsou žádné zjevné právní ani faktické překážky, proč by žalobkyně a) nemohla takto postupovat. Intenzita družského poměru k jejímu čínskému příteli - otci žalobce b) zde nepředstavuje zásadní překážku pro krátkodobý návrat žalobkyně a) do země původu s předpokladem nového navrácení žalobkyně a) na základě získaného pobytového oprávnění. Krajský soud sdílí závěr žalovaného o tom, že zdravotní stav přítele žalobkyně a) není tak závažný, aby

vylučoval její odjezd. Ani v tomto ohledu krajský soud neshledal, že by se žalovaný dopustil nezákonného hodnocení zjištěných okolností.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšní žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. prosince 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.